



בדלתיים סגורות

- 1 ת. כן.
- 2 ש. לפני או אחרי?
- 3 ת. לפני. " (עמ' 135 לפרוטוקול).
- 4
- 5 ל' אישרה כי אחרי האמירה "שפתיים חושניות" לא אירע דבר, ולא היה לכך כל המשך, וכדבריה:
- 6 "ש. ואחרי זה, היה לזה המשך, הוא אמר משהו,
- 7 ת. לא.
- 8 ש. נגיד, כמו הייתי שמח לנשק אותך,
- 9 ת. לא. " (עמ' 136 לפרוטוקול)
- 10 ל' לא סיפרה על אמירה זו לאיש.
- 11
- 12 בשים לב למבחן האדם הסביר ובעים לב לתכלית החקיקה, נראה לנו כי יהא זה מרחיק לכת
- 13 להחשיב כהטרדה מינית אמירות בודדות כמו למשל: "את נראית יפה היום" או "יש לך עיניים
- 14 יפות" משאלו, במשמעותן הרגילה, נעדרות גוון מיני, בתנאי כמובן, שנאמרו במנותק ולא בצוותא
- 15 חדא עם מעשה העלול להתפרש כמיני, או עם אמירות נוספות בעלות גוון מיני.
- 16 אמירות כאלו יכולות בהחלט להיאמר על רקע תמים, ומשלא הוכח שנקשרו לאירוע חריג כזה או
- 17 אחר, ומש-ל' עצמה הצהירה כי לא ראתה בהן כל פסול, איננו סבורים כי האמירות עולות לכדי
- 18 עבירה פלילית.
- 19
- 20 ובאשר לאמירה "שפתיים חושניות". אמירה זו שונה לפאורה במהותה מהאמירות לעיל, משהמילה
- 21 "חושנית" נתפסת בעיני המתבונן מן הצד, האדם הסביר, כמילה השייכת לתחום האינטימי/מיני.
- 22 יחד עם זאת, עדיין יש לבחון את ההקשר בו נאמרה, והאם האמירה מהווה ישות עצמאית בעלת כוח
- 23 חיות משלה, המצמיחה עבירה, או שמא היא מהווה רק נסיבה המשליכה על פרשנות מעשים שנעשו
- 24 אחריה.
- 25
- 26 בעדותה של ל' לא ניתן מענה מספק באשר לנסיבות האמירה, באיזה הקשר ועל מה שוחחו היא
- 27 והנאשם באותה עת. יתרה מכך, ל' העידה כי מדובר באמירה בודדת שלא לוותה באמירה נוספת או
- 28 במעשה נוסף, וכי האמירה לא נאמרה לה במעמד החיבוקים, כי אם זמן מה לפני חיבוק יום
- 29 ההולדת.
- 30 ההשלכה המעשית שיש ליתן, איפוא, לאמירה זו, מתבטאת בכוחה הפרשני ביחס למעשים שנעשו על
- 31 ידי הנאשם לאחר מכן, ובהבהרת הנסיבות בהן נעשו אותם המעשים.
- 32



בדלתיים סגורות

- 1 **פרק ט' - ההיבט המשפטי**
- 2 **הטרדה מינית**
- 3
- 4 המצב המשפטי בסוגיית הטרדה מינית תוך ניצול יחסי מרות, כמו גם טענות ההגנה בהקשר זה, כבר
- 5 נסקרו על ידינו בהרחבה בעניינה של המתלוננת ה' באישום השני, ומשכך לא נחזור על כך.
- 6
- 7 **מעשה מגונה**
- 8 בגין חיבוק יום ההולדת מואשם הנאשם בעבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, שזו לשונו:
- 9 **"העושה מעשה מגונה באדם בלא הסכמתו אך שלא בנסיבות כאמור בסעיפים קטנים (א) (ב) או**
- 10 **(ג), דינו - מאסר שלוש שנים".**
- 11 סעיף 348(ו) מגדיר מהו מעשה מגונה, וזו לשונו:
- 12 **"בסימן זה, "מעשה מגונה" - מעשה לשם גירוי, סיפוק, או ביזוי מיניים".**
- 13 1. להתגבשות העבירה שבסעיף 348(ג) נדרשת הוכחתם של שלושה יסודות: יסוד ביצוע
- 14 המעשה המגונה, יסוד העדר הסכמה מצד המוטרה או המוטרת וכן מודעותו של המטריד להיעדר
- 15 ההסכמה כאמור, או עצימת עיניו.
- 16
- 17 בע"פ 6737/02 מדינת ישראל נ' זקן פ"ד נז(2) 312 (2003) (להלן: "עניין זקן") קבעה כבוד השופטת
- 18 בייניש (כתוארה דאז) כי "הגדרה זו קובעת רכיב התנהגותי רחב ביותר בהיקפו - "מעשה". אופיו
- 19 ה"מגונה" של המעשה נובע מהמטרה הנלווית לעשייתו - "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".
- 20 מדובר בשאיפה סובייקטיבית הנושאת אופי מיני בלא שנדרשת התקיימותה של תוצאה, לפיכך
- 21 אין הכרח להוכיח כי המטרה של "גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים" התממשה בפועל." (שם, עמ' 326).
- 22
- 23 בע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 168 (2004), נקבע כי היסוד העובדתי בעבירה הוא
- 24 מעשה הנתפס כמגונה בעיני האדם הסביר, כאשר המעשה נעשה למטרה של גירוי, סיפוק או ביזוי
- 25 מיני, כפי שמורה סעיף 348(ו) לחוק. עוד נקבע כי היסוד העובדתי והיסוד הנפשי משפיעים זה על זה
- 26 (שם, עמ' 177).
- 27 באותו עניין עמד כבוד השופט חשין על משמעות המונח מעשה מגונה בקובעו כי יש " לגזור את
- 28 הגנות שבמעשה פלוני מאותו מקום שמושג המעשה המגונה בא אלינו, דהיינו מתוך השקפות
- 29 החברה באשר להיותו של מעשה פלוני מעשה מגונה. המבחן הוא "מבחן אובייקטיבי, מעשה שעל
- 30 פניו קיים בו אלמנט מגונה על-פי השקפות החברה בה מתבצע המעשה", או "מעשה, אשר יש בו
- 31 על פניו אלמנט של מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד, של



בדלתיים סגורות

1 האדם הממוצע, ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע: השופט ד' לוי' בע"פ 616/83 פליישמן נ'
2 מדינת ישראל (פרשת פליישמן [5]), בעמ' 457, 458... " (עמ' 176-177).
3

4 2. בעניין זקן, שם נדונה עבירה של מעשה מכוח סעיף 3(א)(2) לחוק למניעת הטרדה מינית,
5 נקבע כי "בנסיבות מסוימות גם מעשה הנראה לכאורה תמים כשהוא לעצמו, יקיים את היסוד
6 ההתנהגותי בהגדרה, אם ההקשר שהוא בוצע בו ומכלול נסיבות העניין שוללים את אופיו התמים
7 ופוגעים בערך המוגן באיסור (השוו דבריי ברע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל [4], בעמ' 754
8 וראו ההפניות המובאות שם). יפים בעניין זה דבריו של השופט זמיר בעש"מ 6713/96 בן אשר
9 הנ"ל [1]:

10 "מחמאה, שיחה על נושא מיני, מגע גופני, ואפילו חיבוק או נשיקה, לא בהכרח יש להם אופי
11 מיני. הכול תלוי בטיב היחסים שבין שני הצדדים ובנסיבות. בדרך-כלל ברור מן הנסיבות אם
12 יש, או אין, להתנהגות אופי מיני. לעתים אין זה ברור. עם זאת, כפי שנאמר לגבי פיל, אף
13 שקשה להגדיר אותו, כשרואים אותו, אין קושי לזהות אותו" (שם [1], בעמ' 682).

14 מכל מקום, השאלה אם המעשה בוצע "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים", תיבחן על רקע טיבו
15 של המעשה, על רקע ההקשר שבוצע בו ומכלול נסיבות העניין."

16
17 3. היסוד העובדתי – "בלא הסכמה"

18 בעניין בן זקן הנ"ל נפסק כי חוסר הסכמה מצד המוטרד או המוטרדת לעשיית המעשה המגונה יכול
19 לבוא לידי ביטוי מילולי או התנהגותי, וכי בנסיבות מסוימות יכולה גם התנהגות פסיבית ללמד על
20 היעדר הסכמה, לאור מכלול נסיבות האירוע.

21 בעש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' בן אשר פ"ד (נב) 650 (1) (1998), נקבע כי "חוסר הסכמה יבוא לידי
22 ביטוי, בדרך-כלל, באופן מפורש או באופן נרמז, אם במילים ואם בהתנהגות. שפת הגוף יכולה
23 לצעוק כמו לשון מדוברת. זוהי התנגדות אקטיבית. בנסיבות מסוימות נדרשת התנגדות אקטיבית,
24 שכן אחרת משתמעת מן הנסיבות הסכמה..."

25 בנסיבות מיוחדות אפשר כי התנהגות, הנראית כהסכמה, לא תיחשב הסכמה: הנסיבות מלמדות
26 כי התנהגות פסיבית אינה מצביעה על הסכמה, אלא היא מכסה על התנגדות פסיבית. אם הייתה
27 או לא הייתה התנגדות כזאת, הרי זו שאלה של עובדה, וכרגיל אפשר לקבוע את העובדה על יסוד
28 ראיות נסיבתיות. " (שם, עמ' 685).



בדלתיים סגורות

- 1 4. מודעות
- 2 נוסף להיעדר ההסכמה יש להוכיח גם כי המטריד היה מודע בפועל להיעדר ההסכמה, או כי עצם את
- 3 עיניו מראות את אי ההסכמה וכפי שנפסק:
- 4 "היסוד האחרון שיש להוכיחו במסגרת ההגדרה של הטרדה מינית מסוג של מעשה מגונה שלא
- 5 בהסכמה, הוא כי המטריד היה מודע בפועל לכך שהמוטרדת אינה מסכימה למעשיו, או למצער,
- 6 עצם עיניו מפני אי-הסכמתה, קרי חשד באופן ממשי באפשרות שהמוטרדת אינה מסכימה
- 7 למעשיו, אך נמנע מבדיקת המצב לאשורו והמשיך במעשיו. כידוע, על-פי חוק העונשין, עצימת
- 8 עיניים שקולה מבחינת האנטי-חברתיות הגלומה בה למודעות בפועל, ולפיכך היא שוות ערך לה
- 9 (ראו סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין) (ענין זקן, עמ' 327).
- 10 וכן: "יחס נפשי של עצימת עיניים שקול ליחס נפשי של מודעות בפועל, לפיכך אם חשד המשיב
- 11 באפשרות כי המתלוננת אינה מסכימה למעשיו, יש לראותו כמי שפעל מתוך מודעות בפועל לכך"
- 12 (שם, עמ' 332), מודעותו של המטריד, כך נקבע, נבחנת לאור מכלול הנסיבות.
- 13
- 14 5. היסוד הנפשי
- 15 בנוסף לשלושת היסודות שמנינו לעיל, נדרשת התביעה להוכיח גם קיומה של מטרה ספציפית,
- 16 דהיינו, אחת מהשלוש הנקובות בסעיף 348(ו) לחוק: גירוי מיני או סיפוק מיני או ביזוי מיני.
- 17 ככל שהמעשה נושא בחובו אופי מיני מובהק, קל יותר לזהות את היסוד הנפשי העומד מאחורי כוונת
- 18 העושה ומטרתו. כך ב-ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3), 168 (2004) נקבע כי "בתתנו
- 19 דעתנו על המשקל הרב של המעשה המגונה, כשהוא לעצמו, נדע כי הדרישה לקיומו של היסוד
- 20 הנפשי שבעבירה מקומו הוא משני – יחסית – בקביעת היסוד האנטי חברתי הגלום בעבירה..."
- 21 בעניין פלוני הנ"ל נקבע עוד כי "היסוד הנפשי יכול שילמד מעצם המעשה, ואולם גם בנסיבות
- 22 שבהן בולט האופי המגונה של המעשה, חייבת שתהיה קביעה פוזיטיבית בהכרעת הדין כי עושה
- 23 המעשה כיוון להשיג אחת משלוש המטרות המנויות בחוק". (שם, עמ' 179-180).
- 24
- 25 מן הכלל אל הפרט
- 26 לאחר שדחינו את גרסתו של הנאשם וקיבלנו את עדותה של ל', הרי שהתשתית העובדתית העומדת
- 27 בבסיס הדיון בשאלה אם ביצע הנאשם עבירת מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק, היא זו שעליה
- 28 העידה ל', ולפיה ביום הולדתו ה-60 חיבק אותה הנאשם חיבוק פנים אל פנים כשהוא מצמיד את
- 29 גופה לגופו, ומניח את ראשו על צווארה כמי שמבקש להריחה.
- 30 הרכיב ההתנהגותי המצוי בבסיס היסוד העובדתי, הוא החיבוק הצמוד, כאשר חזהו של הנאשם
- 31 נלחץ כלפי חזה של ל', כשלכך נלווית הנחת ראשו של הנאשם על צווארה, כמי שמבקש להריחה.



בדלתיים סגורות

1 היסוד העובדתי בעיני האדם הסביר, ניתן לקבוע כי אין מדובר במעשה תמים, נטול גוון מיני. אין
2 מדובר בנשיקה תמימה על המצח או על הלחי. מיקום הנחת ראשו של הנאשם על צווארה של לי
3 ופעולת ההרחקה, נושאים בחובם גוון של מיניות, משהם מתבטאים בקירבה אינטימית שאינה נוהגת
4 בין בוס למזכירה, לבטח בין מזכירה צעירה לבין נשיא מדינה, גבר מבוגר בן 60.
5 אם נוסיף ונבחן את החיבוק לאור מכלול הנסיבות שקדמו לחיבוק זה, כמו למשל התבטאותו של
6 הנאשם כלפי לי במלים "שפתיים חושניות" בהזדמנות קודמת, הרי שנחה דעתנו כי היסוד של עשיית
7 מעשה מגונה הוכח מעבר לכל ספק סביר.

בלא הסכמה

8
9
10 האם מעשי הנאשם נעשו בהסכמה או שלא בהסכמתה של לי.
11 לטענת ההגנה, מאחר ולפי דברי לי הנאשם שאל אותה אם לא מגיע לה חיבוק ליום הולדתו, והיא
12 לא סירבה, משאינה שוללת האפשרות שאף התקדמה לקראתו בעת החיבוק, הרי היא נחשבת כמי
13 שהסכימה לחיבוק, ומכאן שאלמנט אי ההסכמה לא מתקיים.
14 גם בהינתן התיאור האמור, מתקיים לטעמנו במעשי הנאשם יסוד אי ההסכמה, נסביר:
15 הנאשם ביקש מ-לי חיבוק ליום הולדתו. גם אם לי לא התנגדה פיסית או מילולית לחיבוק, הרי לכל
16 היותר הסכימה לחיבוק יום הולדת תמים, 'חיבוק רעים' של כבוד והערכה, ולבטח לא הסכימה כי
17 הנאשם יחבקנה כשהוא עוטף אותה בשתי ידיו, יצמד את חזהו לחזה, יניח את ראשו בשקעורית
18 צווארה ויריח אותה. לחיבוק כזה לא מצאנו כל סממן של הסכמה, לא לפני החיבוק וגם לא
19 במהלכו.
20 יתרה מכך, כבר הראינו לעיל כי גם התנהגות פסיבית יכולה ללמד על אי הסכמה.
21 על חוסר הסכמתה של לי ניתן ללמוד, כפי שנאמר ב-עש"מ 6713/96 מ"י נ' זהר הנ"ל, גם משפת גופה
22 של לי, משתיארה את התנהגותה בזמן החיבוק כמי ש"קפאה" על מקומה, לא הגיבה ולא חיבקה את
23 הנאשם בחזרה: "שפת הגוף יכולה לזעוק כמו לשון מדוברת" כנאמר שם.
24 שפת גופה של לי היתה ברורה. שיתוק וקיפאון יכולים בהחלט ללמד על אי הסכמה.

מודעות הנאשם לאי ההסכמה

25
26 האם הנאשם היה מודע לאי הסכמתה של לי למעשיו, לאור היעדר גילויי התנגדות מצדה לחיבוק.
27 בענין זה נאמר כי לנאשם לא היה כל בסיס לחשוב כי לי תסכים לחיבוק מן הסוג שחיבק אותה.
28 בהינתן הפער המעמדי המקצועי ופער הגילאים בין הנאשם ל-לי, והיעדרם של יחסי קירבה ביניהם,
29 לא היה לנאשם כל בסיס לחשוב כי לי תסכים לחיבוק אינטימי מן הסוג שנתן לה. לא שמענו כי היו
30 ביניהם בעבר אי אלו ביטויי קרבה. לי היתה, כאמור, בחורה צעירה והנאשם בן 60.
31



בדלתיים סגורות

1 ל' גם נותרה קפואה על מקומה וידיה לצידי גופה. מתגובה קפואה זו יכול היה הנאשם להבין כי
2 החיבוק אינה לרוחה. למצער, הנאשם עצם עיניו מפני אי הסכמתה. במלים אחרות, "חשד באופן
3 ממשי שהמוטרדת אינה מסכימה למעשיו אך נמנע מבדיקת המצב לאשורו והמשיך במעשיו."
4

היסוד הנפשי

5 נותר, איפוא, לברר האם מעשה הנאשם נעשה לשם מטרה ספציפית, אחת מאלה המנויות בסעיף
6 348(ג) – גירוי מיני, סיפוק מיני, או ביזוי מיני.
7 לטעמנו, גם התשובה לשאלה זו הינה חיובית.
8

9 משעל היסוד הנפשי ניתן ללמוד מעצם המעשה וממכלול הנסיבות שהוכחו, ומשנקבע כי קדמה
10 למעשה דכאן התבטאות קודמת של הנאשם כלפי ל' בענין "שפתיים חושניות", ביטוי המקפל בתוכו
11 רמז להתייחסות למיניותה של ל', ומשמעשה החיבוק המצמיד והנחת ראשו של הנאשם בשקעוררית
12 צווארה של ל' והרחתה הינו מעשה שבו בולט האופי המיני, ניתן לקבוע כי המטרה מאחורי עשיית
13 המעשים היתה גירוי מיני.
14

15 מסקנתנו זו עולה בקנה אחד עם הקביעה ב-עמ"ש 6713/96, שהובא לעיל, שם נקבע כי הנחת יד על
16 ירכה של אישה הינה בבחינת מעשה מגונה, ומטרת המטריד באותו ענין נלמדה מעדותה של
17 המתלוננת על תחושותיה בעת האירוע ונוכח הקביעה העובדתית כי עובר לאותה נגיעה ניסה הנאשם
18 לנהל עם המתלוננת שיחה בעלת אופי מיני. הוא הדין בענייננו שעה שעובר למעשה העיר הנאשם ל-ל'
19 כי יש לה שפתיים חושניות.
20

סוף דבר

21 העולה מכל האמור לעיל הוא שהחיבוק אותו חיבק הנאשם את ל' ביום הולדתו עולה לכדי מעשה
22 מגונה, והחיבוק הנוסף שחיבק הנאשם את ל' עולה לכדי עבירת הטרדה מינית.
23

האישום הרביעי

24 גם באישום הרביעי מיוחסות לנאשם עבירות כנגד ל' המתלוננת מן האישום השלישי.
25 באישום זה עסקין בשיחה שקיים הנאשם עם ל' ביום 28.9.2006 ביחידות בלשכתו, במהלכה שאל
26 אותה באם נחקרה במטרה בענין "חיבוק יום ההולדת". על פי הנטען, במסגרת שיחה זו ביקש
27 הנאשם להשפיע על גרסתה של ל' ולתאם עמה את גרסתו לכשיחקר במטרה בענין החיבוק. בתום
28
29
30



בדלתיים סגורות

1 השיחה ביקש ממנה הנאשם לשמור בסוד דבר קיומה ביניהם (שיחה זו תיקרא להלן: "שיחת השיבוש"). 2

3 בגין האמור, מיוחסות לנאשם באישום זה עבירת הטרדת עד, לפי סעיף 249 לחוק העונשין, וכן 4 עבירת שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק. 5

6 תשובת הנאשם לאישום:

7 הנאשם הודה בקיום שיחה עם לי ביום 28.9.2006 אך כפר בדבר ידיעתו באותה עת על חקירתה של 8 לי בענין "חיבוק יום ההולדת" וטען כי השיחה עם לי נסבה על פניות עיתונאים אליה ולא על 9 חקירתה המשטרתית.

10 כפועל יוצא מתשובתו של הנאשם וההודיה בקיום שיחה צומצמה זירת המחלוקת לשאלות בדבר 11 תוכן השיחה וטענת הנאשם בדבר אי ידיעתו על קיומה של חקירה נוספת בעניינה של לי. ההכרעה 12 העובדתית הנדרשת באישום זה מצומצמת, אפוא, לנקודות מחלוקת אלו. 13

14 מסכת הראיות

15 ראיות התביעה להכרעה באישום זה: עדותה של לי, עדות אביה, עדותה של ציונה ועדותה של 16 העיתונאית אסתי אהרונוביץ (להלן: אהרונוביץ). 17 מטעם ההגנה העיד הנאשם. 18

19 פרק א' – ראיות התביעה

20 למען הסדר הטוב נחזור ונזכיר את הודעותיה של לי במסגרת:

- 21 א. חקירה ראשונה ת/21 מיום 25.7.2006 שעסקה בעניינה של א' מבית הנשיא.
- 22 ב. חקירה שניה ת/24 מיום 18.9.2006 שעסקה ב"חיבוק יום ההולדת".
- 23 ג. חקירה שלישית ת/29 מיום 8.10.2006 שעניינה תלונת לי בגין שיחת השיבוש.
- 24 ד. חקירה רביעית ת/33 מיום 12.3.2007 שעסקה, בין היתר, בתגובת לי לטענות הנאשם בענין 25 שיחת השיבוש. 26

27 א. גרסת לי:

- 28 בעקבות חקירתה השניה ב-ת/24, לי מחליטה להימנע מקשר ישיר עם הנאשם, וכדבריה במסגרת:
- 29 "חשוב לי קודם להדגיש שאני ב... מהרגע שנחקרתי פעם שניה אני לא עולה למעלה לשום דבר... 30 אני לא מוכנה לעלות בשום מקרה." (ת/29 עמ' 2).
- 31 וכן דבריה במהלך העדות: "כשהגעתי באותה תקופה עוד המשכתי לעבוד בלשכת הנשיא... 32 כשהגעתי ללשכה נמנעתי כשהגעתי ללשכה ניסיתי להימנע מלעלות למעלה בגלל שהרגשתי



בדלתיים סגורות

- 1 קונפליקט. מצד אחד אני בחקירות, שבעצם אני באה ומספרת מה היה בלשכה מצד שני אני
- 2 ממשיכה לעבוד במקום שמה. " (עמ' 96).
- 3 ל' העידה כי ביום חמישי שלפני יום הכיפורים שחל באותה השנה ביום 28.9.2006, היא נקראה על
- 4 ידי ראש לשכת הנשיא לעלות לקומה העליונה, והבחינה בנאשם מחוץ ללשכתו, שאז הוא פנה אליה:
- 5 "הוא ביקש ממני לדבר איתי. נכנסתי אליו ללשכה, ואז הוא התחיל לדבר איתי בלחש, הוא אמר
- 6 לי, הוא שאל אותי, באמירה שהוא כבר יודע, היית בחקירה שניה, שמעתי שהיית בחקירה
- 7 שניה. " (עמ' 99) (ראה גם ההודעה ת/א29 עמ' 2).
- 8 עוד שאל אותה הנאשם האם נחקרה לגבי "האירוע של ה- 25 בדצמבר, ביום ההולדת שלי?" (עמ' 100).
- 9
- 10 לאור חששה שהשיחה ביניהם מוקלטת, ל' משיבה לנאשם בהבעות פנים, וכדבריה: "אני סימנתי
- 11 בפנים שלי שלא. " (עמ' 99) וכן: "ואני הכל עשיתי בהבעות פנים... עשיתי כזה שאין לי מושג על
- 12 מה הוא מדבר. " (ת/א29 עמ' 3), אלא שהנאשם לא הסתפק בכך והמשיך לדבר בנושא: "אז הוא
- 13 אמר לי אני, תראי אני, אני חיבקתי אותך ונתתי לך נשיקה כאות הערכה על העבודה הקשה
- 14 שעשית, בתקופה שעבדת כל כך קשה..." (עמ' 100, ראה גם עמ' 3 ל-ת/א29). משגם לדברים אלו
- 15 לא הגיבה המשיך הנאשם ואמר: "...אני רק צריך לדעת כדי שאם ישאלו אותי. והוא אמר, לי זה
- 16 היה נשמע כאילו תגידי לי כדי ש... " (עמ' 100) אז אמר הנאשם מלה שאיננה זוכרת אותה, אך
- 17 מתוכנה הבינה שהנאשם מבקש לתאם גרסתו עמה: "הוא השתמש במלה ואני לא זוכרת אותה אבל
- 18 כאילו שיהיה ברור לי שבו... אה... בואי נתאם. ואז אמרתי לו שאני לא מוכנה לדבר על זה ופשוט
- 19 קמתי מהחדר..." (עמ' 3 ל-ת/א29).
- 20 בתום השיחה וכשעמדה לצאת מהחדר סימן לה הנאשם בתנועות ידיים כמבקש לומר שתשמור את
- 21 השיחה ביניהם בסוד (עמ' 4 ל-ת/א29, ראה גם עמ' 105 לפירוט וקול).
- 22 ל' מתארת את תחושתה בזמן השיחה עם הנאשם כך: "אני פשוט... קפ... כאילו פשוט קפאתי על
- 23 מק... לא האמנתי מה שאני שומעת..." (עמ' 3 ל-ת/א29). יצאה מהחדר ו"התחלתי לבכות כמו
- 24 שבחיים לא בכיתי... כי פחדתי פתאום... אני רק מדברת על זה וזה..." (עמ' 4 ל-ת/א29).
- 25
- 26 כך גם בעדותה בבית המשפט מתארת את התחושה: "הוא שאל אותי על החקירה השניה, אני
- 27 הזדעזעתי, אף אחד לא היה אמור לדעת שהיית בחקירה שניה בכלל..." (עמ' 102).
- 28 ל' מתארת כי כעסה מאוד על החוקר, משחשדה בו כי הנאשם ידע על דבר חקירתה מהדלפת
- 29 המשטרה: "היה לי כעס על החוקר שלי. " (עמ' 102, ראה גם עמ' 3 ל-ת/א29). "אמרתי כאילו רונן
- 30 מה זה שקרן... איך יכול להיות שבו אדם ידע..."
- 31 ל' מתארת כי מצבה הנפשי בעקבות השיחה הזו היה קשה וכי היתה קרובה להתמוטטות. כך
- 32 בהודעתה ת/א29 עמ' 5: " יצאתי מהחדר כולי המומה אני... פשוט מתמוטטת. " וכך גם בעדותה



בדלתיים סגורות

- 1 בבית המשפט: "התמוטטתי, יצאתי מהלשכה... התקשרתי לאבא שלי, אמרתי לו שיחזור אלי
- 2 מהר... אני פשוט הרגשתי שזהו. פה פה הסף שלי ואני לא מסוגלת עוד לעמוד בו."
- 3
- 4 מתוך סערת רגשות התקשרה לאביה ואמרה לו: "אמרתי לו רק אבא אבא תבוא כי הוא שאל אותי
- 5 כמה שאלות על החקירה." (עמ' 106 לפרוטוקול).
- 6 את שיחת הטלפון עם אביה מבצעת לי בחניה בחצר בית הנשיא, כשהיא מסתתרת בין שתי מכוניות
- 7 חונות. היא כועסת על רון החוקר וחושדת בו כמי שאחראי על הדלפת המידע לנאשם.
- 8
- 9 בנוסף לשיחת הטלפון הנרגשת לאביה, לי מתקשרת לציונה: "נראה לי שהתקשרתי אליה אפילו
- 10 לטלפון שלה, אמרתי לה שתצא, אבל לחצר האחורית וסיפרתי לה שמה, היא אמרה ש... היא גם
- 11 לא ידעה מה לעשות, היא רק יעצה לי להתייעץ עם עו"ד." (עמ' 107 לפרוטוקול). בהמשך משנרגעה
- 12 קצת, התקשרה לאביה ואמרה לו שאין צורך שיגיע והלה הציע שתיקח חופשה.
- 13 את גרסת הנאשם לפיה השיחה ביניהם נסבה על פניות עיתונאים אליה, ולא על חקירתה במשטרה,
- 14 הכחישה לי באופן נחרץ ביותר והשיבה: "זה לא נכון. היחידה שהתקשרה אלי זה אהרונוביץ, לא
- 15 התקיימה בינינו בכלל שיחה, היא רק שאלה אותי אם, היא רוצה לוודא שהטרידו, אמרתי לה
- 16 שאני לא מקיימת איתה שיחה וניתקתי את הטלפון, זה לא היה בתקופה הזאת, זה היה לפני כן
- 17 כשהתחילו החקירות רק." (עמ' 103) וכן: "לא דובר על עיתונאים, בכלל לא. זה דובר על החקירה.
- 18 (עמ' 104).
- 19 עמדתה זו תואמת את דבריה בחקירתה מיום 12.3.2007: "... רק אסתי אהרונוביץ התקשרה אלי...
- 20 לא היתה לי איתה בכלל שיחה. היא לא שאלה אותי שאלות." (ת/33 עמ' 2) וכן: "הוא לא שאל
- 21 אותי בכלל על הענין של העיתונות... הוא שאל אותי, היתה לי חקירה... את היית בחקירה שניה
- 22 כבר, משהו כזה... הוא שאל אותי לגבי חקירה שניה... הוא שאל אותי מה שאלו אותך כדי... אני
- 23 לא רוצה לומר סתם את המלה הזאת אבל הוא אמר לי, כדי שנוכל לתאם משהו בווריאציה הזו..."
- 24 (ת/33 עמ' 3)
- 25 לאחר שיחת השיבוש לי פנתה לעו"ד [REDACTED] שיעץ לה להמשיך ללכת לחקירות משטרתיות כל
- 26 אימת שתידרש. היא אינה זוכרת אם עו"ד יעץ לה לגשת באותו רגע למשטרה ולספר על שיחת
- 27 השיבוש. מכל מקום, לי החליטה שלא לפנות למשטרה בשלב זה, אף שהבינה את הפסול שבמעשה
- 28 הנאשם. היא מסבירה זאת באי רצונה להיחקר שוב: "לא רציתי שעוד פעם, עוד חקירה, עוד
- 29 שאלות, עוד פרשה, ידעתי שזה משהו שלא טוב שנעשה." (עמ' 108).



בדלתיים סגורות

- 1 רק לאחר שעויד [REDACTED] פנה ביום 8.10.1996 לפרקליטות מחוז י-ם ואמר להם של-לי יש מידע
- 2 למסור, זומנה לי עוד באותו יום לחקירה ונגבתה ממנה הודעתה השלישית ת/29א, במהלכה סיפרה
- 3 על שיחת השיבוש. בתום החקירה שאלה לי את החוקר רונן האם היא יכולה להתפטר מעבודתה וזה
- 4 השיב לה כי לאחר שתמסור הודעתה היא תפסיק להגיע לעבודה ותצא לחופשה. לבקשתה, אביה
- 5 שוחח עם משה מזרחי סמנכ"ל בית הנשיא והודיע לו על רצונה של לי להתפטר מהעבודה, שאז סוכם
- 6 ביניהם כי לי תגיע ללשכת הנשיא ותגיש מכתב ההתפטרות.
- 7
- 8 במהלך מרץ 2007 הגיעה לי ללשכה והודיעה למר מזרחי על התפטרותה. מזרחי הציע לה שתכתוב
- 9 מכתב תודה לנשיא. בתגובה אמרה לי כי תעביר מכתב תודה באמצעות פקס, אך לרגע לא חשבה
- 10 לעשות כן לאור הפרסומים בתקשורת באותה עת בדבר מכתבי תודה שהנאשם אוזו ממתלוננות
- 11 אחרות.
- 12 לי נחקרה חקירה נגדית ארוכה, מתישה וצולבת על ידי באי כוחו של הנאשם, ועמדתה לענין שיחת
- 13 השיבוש נותרה כשהיתה ולא נתגלו בה כל פרכות.
- 14 כאמור, עדותה של לי נתמכת בעדות אביה, בעדות ציונה וכן בעדותה של אסתי אהרונביץ, הכל כפי
- 15 שיפורט להלן.
- 16 **ג. עדות אביה של לי**
- 17 מפי אביה של לי שמענו כי בערב יום הכיפורים בשנת 2006 קיבל שיחת טלפון מ-לי שהתקשרה אליו,
- 18 אמרה לו שאינה יכולה לדבר וביקשה ממנו לחזור אליה לטלפון הנייד האישי שלה. משהתקשר
- 19 אליה סיפרה לו לי כי היא מסתתרת בין שני כלי רכב במגרש החניה שבבית הנשיא וכי היא פוחדת
- 20 (עמ' 511). לשאלתו מה אירע השיבה לו כי הנאשם קרא לה ללשכתו ושאל אותה מה היה בחקירה.
- 21 לדבריו, לי אמרה לו כי השיבה לנאשם שאינה יכולה לספר, ואז אמר לה הנאשם: "אל תגידי מה את
- 22 יכולה מה את לא יכולה", וכי לי שאלה את הנאשם איך הוא יודע על כך שהיתה בחקירה ונענתה על
- 23 ידו, "אני לא צריך לפרט לך" (עמ' 511 לפרוטוקול). מששמע זאת אמר לבתו לצאת את בית הנשיא,
- 24 ושהוא יעבור לאסוף אותה הביתה, אלא שכעבור מספר דקות התקשרה אליו לי בשנית ואמרה לו
- 25 שנרגעה ושאין צורך בהגעתו.
- 26 בחקירתו הנגדית הוסיף העד כי לי סיפרה לו כי מששאלה את הנאשם מנין נודע לו שהיתה בחקירה
- 27 השיב לה הנאשם שיש לו את "המקורות שלו" וכי אין זה עניינה כיצד נודע לו הדבר: "אני יודע וזה
- 28 נקודה." (עמ' 532). כן סיפר כי בתגובה לבקשת הנאשם ש-לי תספר לו מה אירע בחקירה, השיבה לו
- 29 כי לא תעשה כן כדי ששניהם לא יסתבכו, ובתגובה אמר לה הנאשם: "אני אקבע מה מסבך אותך
- 30 מה מסבך אותי" (עמ' 532).



בדלתיים סגורות

- 1 עוד סיפר האב כי בשיחת הטלפון שהתקיימה בינו לבין לי בסמוך לאחר שיחת השיבוש, לי לא אמרה
- 2 לו שהיא פוחדת ומסתתרת בין שני כלי רכב ולא פירטה בפניו באותה עת מה היה הגורם לכך. היא
- 3 עשתה זאת בהמשך באותו ערב או ביום אחר. משעומת עם חודעתו במשטרה מיום 8.10.2006, בה
- 4 אמר כי לי סיפרה לו הדברים בשיחת הטלפון, השיב העד כי היו לו עם לי יותר משתי שיחות בענין,
- 5 שהרי הם אב ובת שנהגו לשוחח ביניהם: "מן הסתם אנחנו דיברנו. אני אבא ובת, אנחנו יותר משתי
- 6 שיחות." (עמ' 535).
- 7 לעד לא היה מענה להבדלי הגרסאות בינו לבין לי באשר לתוכן המלל שהוחלף בין הנאשם ל-לי,
- 8 באשר לי העידה כי המלל בשיחה בא בעיקר מצדו של הנאשם, כשמצדה התנהלה השיחה
- 9 בפנטומימה ובחבנויות פנים, ומכל מקום לא כללה את הפרטים עליהם העיד אביה.
- 10 לטעמו, ההבדל בגרסאות, כפי שפורט לעיל, אין בו כדי לפגום במהימנות גרסתו של העד ובאמינותו,
- 11 גם לא במשקלה. התרשמותנו מן העד היתה חיובית כמי שהעיד עדות אמת על אירועים שהתרחשו
- 12 לפני זמן רב, כי ליבת עדותו של העד באשר לפרטים המהותיים שמסרה לו בתו, אינה שונה במהותה
- 13 מהדברים שמסרה לי הן בעדותה והן בחודעתה, ודבריו מהימנים עלינו חרף השוני בגרסאות.
- 14 הסתירה המתבטאת בכך ש- לי סיפרה בעדותה כי ניהלה את השיחה עם הנאשם בפנטומימה וללא
- 15 מלל, כאשר אביה תיאר שיחה מילולית – סתירה זו יכולה להיות מוסברת במרחק הזמן שעבר מאז
- 16 התרחשו האירועים, כמו גם באפשרות קיומן של שיחות נוספות בינו לבין לי, במהלכן שב ועלה
- 17 נושא שיחת השיבוש. היא יכולה להיות מוסברת גם בדבריה של לי עצמה, משהוצגה לה הסתירה
- 18 בדבר תוספת המלל מפי אביה, לפיהם ראתה אותם כאינטרפרטציה לתנועותיה: "הוא ביטא את מה
- 19 שאני אמרתי לו, בשפת הסימנים" (עמ' 247). וכן: "אבא שלי אמר את מה שאני הרגשתי ומה שלא
- 20 אמרתי וביטאתי בשפת הידיים שלי." (עמ' 249). הדעת נותנת כי השיחה בה תיארה לי לאביה את
- 21 השיחה בשפת הסימנים שניהלה עם הנאשם, לא התנהלה בטלפון אלא באופן פרונטלי, והאב נתן
- 22 ביטוי מילולי לתנועות שראה.
- 23 חשיבות עדותו של העד היא בעצם התקיימות השיחה הטלפונית עם לי בעיתוי שבו זו התקיימה,
- 24 כשנושא השיחה עסק בשיחת השיבוש, ובעובדה שמדובר בשיחה דחופה ובהולה מטעם בתו שביקשה
- 25 ממנו לבוא ולאסוף אותה מבית הנשיא כשהיא נסערת ומפוחדת.
- 26 באשר לטענת ההגנה בענין חוסר ההתאמה במלל שבין עדות לי לבין עדות אביה של לי, כאשר לי
- 27 השתמשה במטבע לשון "חקירה שניה" בעוד אביה הסתפק באמירה "החקירה", נאמר כי דבריו של
- 28 עד בפני בית המשפט אינם דקלום חוזר של קטע משיר אותו למד בעל פה, ואי דיוק במלה כזו או
- 29 אחרת אינו מעלה ואינו מוריד.



בדלתיים סגורות

- 1 עדות האב אינה אמורה להיות סטנוגרמה מדויקת של דברי בתו וכל עוד נשמרת מהות הדברים, כפי
- 2 שאירע בעניינו, הרי ההבדלים עליהם מצביעה ההגנה, אין בהם כדי לפגום באמינותה של העדות
- 3 ולהפחית ממשקלה, וזאת לאור התרשמותנו ממהימנות העד וחוסר הענין מצדו לפגוע בנאשם על ידי
- 4 העצמת עדותו והחרפתה.
- 5 בענין התרשמותנו ממהימנות עדות האב, נפנה לקביעותינו בעניינו באישום השלישי.
- 6 כאמור, עובדת קיומה של שיחה מ-ל' לאביה לאחר שיחת השיבוש נתמכת בעדותה של ציונה, כפי
- 7 שיפורט להלן:
- 8 ג. עדות ציונה:
- 9 בעדותה בבית המשפט אישרה ציונה את המפגש עם ל' הנסערת בחצר בית הנשיא, אולם קשרה את
- 10 סערת הנפש בה היתה נתונה ל' לזימונה של זו האחרונה לפרקליטות, ולא לנושא שיחת השיבוש.
- 11 קישור זה נעשה על ידי ציונה גם במהלך חקירתה במשטרה (ת/47 עמ' 1):
- 12 "בסמוך לראש השנה לפני או אחרי, היא התקשרה אלי למשרד... ואמרה לי אני רוצה לדבר איתך.
- 13 היא נשמעה נסערת ובוכה... היא היתה נורא נסערת עם עיניים דומעות. ירדתי לרחבה... הבנתי
- 14 שקרה משהו. היא אמרה לי אל תשאלני ציונה מה קרה... היא אמרה שהתקשרו אלי מהפרקליטות
- 15 ורוצים שאני אבוא לאמת את גרסתי. היא היתה נורא מבוהלת, היא אמרה שהיא קראה לאבא
- 16 שלה שיבוא מיד." בעקבות שיחה זו המליצה ציונה ל-ל' לגשת לפרקליטות.
- 17 מהודעתה זו עולה כי ציונה מציינת במדויק את כל הפרטים שנקבה בהם ל', למעט פרט אחד והוא
- 18 הסיבה שגרמה להתנהגותה של ל' באותה סיטואציה. נפרט:
- 19 ל' ציינה כי השיחה ביניהן התקיימה לפני יום כיפור, ציונה מאשרת כי מדובר בשיחה שהתקיימה
- 20 בסמוך לראש השנה.
- 21 ל' מציינת כי השיחה התקיימה מחוץ לבית, בחצר האחורית של המשכן, ציונה מאשרת שהשיחה
- 22 אכן היתה ברחבת המשכן.
- 23 הן ציונה והן ל' מציינות את מצבה הנפשי הנסער של ל', בכיה וסערת רגשותיה.
- 24 ל' העידה כי התקשרה לאביה וציונה מאשרת בהודעתה ש-ל' אכן אמרה לה שהיא "קראה לאביה".
- 25 הנה כי כן, כל פרטי התרחשות המפגש הנ"ל מאושרים על ידי ציונה, למעט הסיבה שהסעירה את ל'
- 26 באותו המפגש.
- 27 בענין התרשמותנו ממהימנות עדות ציונה נפנה לקביעותינו בעניינה באישום השלישי.
- 28 אנו מייחסים את הסתירה היחידה בין דברי ציונה לדברי ל' המתייחסת לטעות וזיכרון לא מדויק,
- 29 ולא לפגם באמינותה של העדה או של ל', מהסיבה הפשוטה הנעוצה בעובדה שאינה שנויה



בדלתיים סגורות

- 1 במחלוקת, ולפיה בתאריך 28.9.2006 טרם זומנה לי לפרקליטות, שכן זימונה לפרקליטות של לי
- 2 נעשה רק במרץ 2007. לי לא יכלה איפוא לומר לציונה כי היא בוכה בגלל זימון לפרקליטות.

3 ד. עדותה של אהרונביץ

- 4 לאור טענת הנאשם במהלך חקירתו ת/11 לפיה נושא שיחת השיבוש בינו לבין לי נסב על פניות
- 5 עיתונאים ל-לי, העידה המאשימה מטעמה את הגב' אהרונביץ, עיתונאית מ"הארץ", על מנת להזים
- 6 את הטענה.
- 7 הגב' אהרונביץ העידה כי קיימה בעניינה של לי אך ורק שתי שיחות טלפון: האחת - עם אביה של לי
- 8 והשניה - עם לי, שלא שיתפה עמה פעולה, סירבה לשוחח וטרקה לה את הטלפון. וכדבריה: "היו
- 9 שתי שיחות, שאני לא זוכרת מה קדם למה, אחד עם האבא ואחד עם לי עצמה, ... עם לי, כל מה
- 10 שאני זוכרת זה שבעצם היא לא שיתפה איתי פעולה... פניתי אליה, התחלנו, הצגתי את עצמי,
- 11 ובעצם היא סגרה את הטלפון, היא לא, לא רצתה לשמוע על מה דובר." (עמ' 3205).

- 12 בחקירתה הנגדית חזרה אהרונביץ על גרסתה זו, ועמדה על כך שהתקשרה ל-לי עם תחילת
- 13 הפרשה: "מיד אחרי התפוצצות הפרשה בימים האלה שאנחנו מחפשים עוד מתלוננות ושמות
- 14 עולים וצצים ועולה גם השם של לי ואני איכשהו מגיעה אל האבא... ואחרי זה גם פניתי אל לי,
- 15 אחרי זה או לפני זה." (עמ' 3284) כל שהיה בעניינה של לי התבטא בשיחה אחת בלבד, במהלכה לא
- 16 שיתפה לי פעולה עמה. אהרונביץ מכחישה הפעלתו של "מכבש לחצים" על לי, כהגדרת ההגנה.
- 17

18 פרק ב' - גרסת הנאשם

- 19 בהודעתו מיום 15.11.2006, אישר הנאשם כי דיבר עם לי ביום 28.9.2006 בנסיבות שזו תיארה אותו
- 20 בעדותה, אך לדבריו הוא דיבר עמה על התחקיר העיתונאי ועל עיתונאים שמתקשרים אליה, ולא ידע
- 21 כלל על החקירה במשטרה: "אני לא זיברתי איתה על החקירה. אני זיברתי איתה רק על הח..."
- 22 התחקיר העיתונאי על העיתונאים שמתקשרים אליה... "וכן: "לא זיברתי איתה כלל על חקירה
- 23 משטרתית רק על התחקיר העיתונאי, אני חוזר כנראה שהיא היתה לא ידעתי את זה, כנראה
- 24 שהיא היתה בחקירה משטרתית... לכן ייחסה את הדברים בטעות אני בכל אופן לא ידעתי שהיא
- 25 היתה בחקירה משטרתית, ממילא לא יכולתי לייחס את זה..." (ת/11, עמ' 26).

- 26 בבית המשפט העיד הנאשם כי פגש ב-לי באותו יום בצורה אקראית וכי היא היתה מרוגשת ונסערת
- 27 מאי פעם, שאז הוא פנה אליה "אני אומר לי ממשיכים להציק לך? אני רואה אותה מרוגשת כפי
- 28 שלא ראיתי אותה אף פעם אני מודה, נסערת אפילו הפעם, יותר, אני רואה אותה נסערת, היא לא



בדלתיים סגורות

1 מדברת. אני אומר לה ריבונו של עולם, מה עושים מחיבוק תמים ונשיקה של תודה ביום ההולדת,
2 למי שעבדה כל כך קשה... בזה מסתיימת השיחה, ראיתי אותה נרגשת, לא הבנתי למה... (עמ' 4487)
3

4 הנאשם טען כי לא ידע כי לי נחקרה במשטרה: "אני גם לא ידעתי מתי לי נעלמת, כי היא לא נמצאת
5 לא בקומה, היא לא נמצאת בכפיפות אלי... איך אני יודע שהיתה בחקירה המשטרתית, איש לא
6 אמר לי שהיא היתה בחקירה המשטרתית, וגם לא היתה לי שום סיבה לדאגה מ-ל'... לא היה פה
7 שום שיבוש... שום תיאום, לא דיברתי על חקירה משטרתית." (עמ' 4490)

8 כך גם בחקירתו הנגדית: "אני לא ידעתי על החקירה של ל', לא חששתי מהחקירה של ל',... אני
9 כל כולי סבוך בהאשמות הקשות של א'... ומי בכלל, איפה תופסת בכלל ל' מקום במחשבה שלי,
10 אני בכלל לא מוטרד בכלל מהפרשה, זה בכלל לא בראש שלי... זה לא היה בראש שלי." (עמ' 5816-5817)
11

12 לסיכום גרסת הנאשם: הנאשם הכחיש כי ידע על חקירתה של ל' וכי ביקש לתאם עימה עדויות.
13 דבריו במהלך השיחה עימה לא הובנו בראוי על ידה, שכן הוא כיוון את דבריו לתחקיר העיתונאי.
14

פרק ג' - שיבוש מהלכי משפט

15 סעיף 244 לחוק העונשין קובע: "העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא
16 לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר
17 שלוש שנים; לענין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית
18 המשפט."
19

20 היסוד העובדתי בעבירת שיבוש מהלכי משפט כולל רכיב התנהגותי "העושה דבר", כאשר המדובר
21 בעשייתו של כל דבר מכל סוג שהוא בכל דרך שהיא, לרבות מחדל. כך גם לא נדרשת כל זיקה בין
22 הרכיב ההתנהגותי ובין התוצאה של הכשלת ההליך השיפוטי. לשון הסעיף חובקת קשת רחבה של
23 התנהגויות או מעשים, כאשר די באחד מהם בצירוף הכוונה לצורך התגבשות העבירה
24 (ראה יעקב קדמי על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק שלישי, 1574-1575) (מהדורה מעודכנת
25 תשס"ו-2006) וכן:

26 "...עבירת שיבוש מהלכי משפט הינה בעלת פריסה רחבה וחלה על "כל מעשה שנעשה בכוונה
27 להפריע לחקירה, למשפט או לביצוע הוראות בית המשפט, בדרך זו היא מעניקה הגנה רחבה לערך
28 המוגן של טוהר ההליך השיפוטי ותקינותו... היסוד העובדתי בסעיף העבירה מוגדר על דרך
29 ההרחבה. הרכיב ההתנהגותי כולל עשיית מעשה, ובכלל זה מחדל, בין בסיכול הזמנת עד, בין



בדלתיים סגורות

- 1 בהעלמת ראיות, ובין בדרך אחרת... " (ע"פ 8721/04 יחיעם אוחנה נ' מדינת ישראל, תקדין עליון, (לא פורסם) 2007 (2) 3904, עמ' 3946).
- 2 ראה גם בענין זה רע"פ 7153/99 אלגד אורי נ' מדינת ישראל, פד"י נה(5) 729, 743–744 (2001).
- 3
- 4
- 5 רכיב נוסף בעבירה הוא קיומו של "הלך שיפוט" כאשר למושג "הלך שיפוט" בהקשר זה
- 6 משמעות רחבה ביותר, הכוללת לא רק "הלך שיפוט" במשמעותו הטכנית והצרה אלא גם חקירה
- 7 פלילית. זאת ועוד, אין המדובר רק בהלך קיים אלא גם בהלך צפוי. (ראה י' קדמי, על הדין
- 8 בפלילים, חוק העונשין, חלק שלישי, עמ' 1577). וכן: ע"פ 236/88 איזמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3)
- 9 485 (1990): "אוסף ואזכיר, כי הבהרנו בעבר לא אחת, שבענין הלך משפטי אליו מתיחסים
- 10 סעיפים 242 ו-244 כל אחד במסגרתו, גם הלך צפוי במשמע." (בעמ' 509).
- 11
- 12 היסוד הנפשי הנדרש להתגבשותה של עבירת שיבוש הליכי משפט מתבטא בשאיפה לפגוע בהלך
- 13 השיפוטי או החקירתי.
- 14 "הנקיטה בלשון "בכוונה למנוע..." – מבטאת דרישה של "כוונה" ... עשיית המעשה מתוך
- 15 "שאיפה" או "מטרה" להשיג את התכלית שהאיסור בסעיף זה מבקש למנוע. בכך הופכת העבירה
- 16 לעבירה התנהגותית מטרתית. וכך באו הדברים לכלל ביטוי ב-רע"פ 7153/99, נה(5) 745 (אלגד):
- 17 "היסוד הנפשי בעבירה לפי סעיף 244... הוא השאיפה לפגוע בקיומו של ההלך השיפוטי
- 18 (למנוע), השאיפה לפגוע במטרתו או בעצם התנהלותו של ההלך השיפוטי (להבשיל), או
- 19 השאיפה לפגוע במהותו או בתוצאתו של ההלך השיפוטי (להביא לידי עיוות דין)..."
- 20 (מתוך יעקב קדמי על הדין בפלילים חוק העונשין חלק שלישי 1577 (מהדורה מעודכנת תשס"ו-
- 21 2006).
- 22
- 23 את הכוונה הפלילית – השאיפה מצד הנאשם לשיבוש ההלך השיפוטי ומדעות כי המעשה שהוא
- 24 עושה עלול להביא לכך, ניתן ללמוד גם על דרך החלת הלכת הצפיות הפסיקתית:
- 25 "כלל היציבות והוודאות המשפטית מחייב כי הבחינה הפרטנית תונחה על ידי עקרונות ברורים
- 26 ומקובלים. במסגרת עקרונות אלה ניתן לקבוע כי כאשר התוכן הקונקרטי של הרכיב ההתנהגותי
- 27 "העושה דבר" הוא בגדר התנהגות היוצרת פגיעה מובהקת בערך המוגן של עשיית משפט במובנו
- 28 הרחב ומגלמת אנטי-חברתיות כשלעצמה, מתקיימת הצדקה להחלת הלכת הצפיות הפסיקתית,
- 29 כמענה לדרישת "המחשבה הפלילית המיוחדת" הנדרשת בעבירה." (רע"פ 7153/99 נה(5) 751,
- 30 (אלגד).
- 31



בדלתיים סגורות

בענייננו, אין ולא יכולה להיות מחלוקת על כי בקשה לתיאום גרסאות באה בגדר התנהגות היוצרת פגיעה מובהקת בערך המוגן של עשיית משפט.

פרק ד' - הטרדת עד

שיחת השיבוש בין הנאשם לבין לי וכפי שזו תוארה על ידי לי, מגבשת גם את יסודותיה של עבירת הטרדת עד לפי סעיף 249 לחוק: "המטריד אדם בנוגע להודעה שמסר האדם, או עומד למסור, בחקירה על פי דין, או בנוגע לעדות שמסר האדם, או עומד למסור, בהליך שיפוטי, דינו - מאסר 3 שנים."

תכליתה של ההוראה: "כל הטרדה בנוגע לעדות בהליך משפטי או בנוגע לחקירה על פי דין, בלי שיהיה צורך להוכיח את הכוונה של הכשלת העדות או פגיעה במהימנותו של עד." (ראה דברי הסבר להצעת החוק 1021 תשל"ג 23).

הרכיב ההתנהגותי בעבירה דורש מעשה של הטרדה והוא כולל מגוון רחב של התנהגויות שניתן לראותן כמעשה הטרדה:

"הנקיטה במושג 'הטרדה' בהקשר הנדון כאן מלמדת, כי כוונת המחוקק היתה להרחיב את תחולתה של העבירה; 'ואם נקט המחוקק לשון 'הטרדה' אין זאת כי אם כוונתו היתה להקיף ולתפוס את כל המעשים, אף חמורים פחות, שיש בהם כדי לגרום אי נעימות או אי רצון'. וכך באו הדברים לכלל ביטוי ב-ע"פ 526/90: 'מבלי לנסות למצות כאן את משמעותו של המונח 'הטרדה'... כוללת... כל פנייה אל אדם כדיבור או במעשה שיש בו כדי לטרדו ממנוחתו או מעיסוק באותם עניינים שהוא בוחר לו כרצונו... ודברים... שיש בהם... בלבול מוח גרידא...' (מתוך יעקב קדמי שם, בעמ' 1592).

כאשר "אדם" הוא כל מי שמסר או עומד למסור הודעה בחקירה על פי דין, או עדות בהליך שיפוטי, "וידגש - עומד למסור" בהקשר זה, משמעו, ככל הנראה, שיש יסוד סביר להניח שימסור, ולא דווקא מי שכבר הוזמן בפועל למסור עדות או הודעה כאמור. (שם).

פרק ה - דיון והכרעה

בפנינו שתי שאלות עובדתיות פשוטות הצריכות להכרעה והן:

האחת - האם שמעה לי את הנאשם פונה אליה ומדבר עימה על ה"חקירה השנייה".

השנייה - האם שאל אם סיפרה על חיבוק יום ההולדת כדי שיוכל להתאים גרסתו לגרסתה.



בדלתיים סגורות

- 1 תשובה חיובית לשאלות אלו תניח את הבסיס העובדתי והמשפטי להרשעת הנאשם במיוחס לו
- 2 באישום זה.
- 3 במחלוקת זו העדפנו לקבל את גרסתה של ל' בהיותה מהימנה והגיונית ונתמכת בראיות נוספות,
- 4 דברי אביה ודברי ציונה, כשמנגד, גרסת הנאשם לבשה ופשטה צורה ולא התיישבה עם שורת ההיגיון
- 5 והראיות שהובאו. להלן נימוקנו:
- 6 (א) גרסתה של ל', הן בהודעותיה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט, היתה גרסה עקבית,
- 7 קוהרנטית שלא נתגלו בה פירוכות או סתירות. ל' תיארה את שיחת השיבוש בזהירות ובצמצום
- 8 כאשר לצד התיאורים העובדתיים, שלא היו מרובים, תיארה ל' גם את תחושותיה במהלך האירוע
- 9 ובסמוך מאוד לאחריו.
- 10 כך לדוגמא, כשתיארה את טון דיבורו של הנאשם במהלך השיחה עימה, אמרה שהנאשם שוחח עמה
- 11 בלחש, אך לא שייכה דיבורו של הנאשם עמה בלחש לכוונתו לתאם עימה גרסה, משציננה לטובת
- 12 הנאשם כי נהג בד"כ לדבר בלחש בלשכתו. ללא שום קשר לאותה שיחה עימה: "אני חייבת להסביר
- 13 לך שהוא כשהוא מדבר בחדר הוא מדבר בלחש בלחש." (ת/א29 עמ' 4).
- 14 ל' לא הגזימה ולא העצימה, אלא סיפרה את סיפורה בצורה מינורית.
- 15 (ב) כבר בפתח חקירתה ת/א29, ובמלל חופשי, תיארה ל' את השיחה שהתנהלה בינה לבין
- 16 הנאשם, כשהיא מציינת שהנאשם שאל אותה על דבר "חקירתה השניה במשטרה" שאיש לא היה
- 17 אמור לדעת עליה, כאשר חשדה כוון דווקא לעברו של החוקר רונן כמקור להדלפה (ת/א29 עמ' 1).
- 18 ליבת הענין, דהיינו שיחה אודות החקירה השניה, עלתה כבר בתחילת הודעתה, כך שאין חשש כי
- 19 מדובר בהסקת מסקנות או "בהובלת" ל' למסקנה כי הנאשם שוחח עמה על החקירה השניה.
- 20 (ג) במהלך חקירתה ת/א29 ניתן להבחין כי ל' חשה באי נוחות רבה מהתנהגותה, כשהיא
- 21 מגדירה את עצמה כ"צבועה", שכן בה בשעה שהיא יושבת והקשיבה לנאשם כאשר זה האחרון תינה
- 22 את צורותיו בפניה ושיתפה במצוקותיו בעקבות התפוצצות הפרשה והחקירה המשטרתית שנלוותה
- 23 אליה, היא הלכה ומסרה הודעות במשטרה שיש בהן כדי לסבכו.
- 24 היא חשה פחד, בושה ומבוכה משנתפסה בקלקלתה, שכן מצד אחד, היא ממשיכה לעבוד בבית
- 25 הנשיא, ומצד שני היא מסבכת את הנאשם במוצא פיה בחקירות המשטרה. המצב ממנו חששה עוד
- 26 בחקירתה ת/א24, כששאלה אם כדאי שתיקח חופשה, הפך לממשי.
- 27



בדלתיים סגורות

- 1 לבטים אלו שעלו במהלך החקירה מצביעים על אמיתות רגשותיה וכנותם ועל האמביוולנטיות
- 2 שחשה בסיטואציה שנקלעה אליה שלא מרצונה כשהיא מזכירה לחוקר שמסיבה זו שאלה אותו מיד
- 3 לאחר חקירתה הקודמת (ת/24א) כמה זמן הענין עלול עוד להימשך, ואם כדאי לה לצאת לחופשה:
- 4 "אני אמרתי לך מהתחלה, בעדות הקודמת, שאלתי מה ההליך של החקירה הזאת ולא סתם, כי
- 5 אני פוחדת שדברים ייוודעו לנשיא על מה שאמרתי בדרך לא דרך... הוא בא ומספר לי דברים, אני
- 6 מרגישה צבועה..." (ת/29א עמ' 23). התלבטות זו מצביעה על יושר, מצוקה ורגישות, להבדיל מרצון
- 7 להעליל עלילת שקר.
- 8 (ד) לי קושרת באופן ישיר את מצבה הנפשי הנסער לאחר השיחה עם הנאשם, לתוכן השיחה
- 9 שחתנחלה ביניהם, כאשר מצבה זה התהווה כבר במהלך השיחה. כאשר הנאשם הזכיר בפניה את
- 10 ענין חקירתה השניה והעלה את בקשתו לדעת את שאמרה באותה חקירה, היא חשה קפאון: "פשוט
- 11 קפאתי... לא האמנתי מה שאני שומעת." (ת/29א עמ' 3), היתה במצב של פחד והלם. לו שאל אותה
- 12 הנאשם לפניו העיתונאים – לא היתה ל-לי כל סיבה לפחד ולהיכנס למצב של הלם וקיפאון.
- 13 (ה) לי מתארת את הסערה שאחזה בה לאחר צאתה מלשכת הנאשם במלים שאינן מותירות
- 14 מקום לספק: "יצאתי מהחדר והתחלתי לבכות כמו שבחיים לא בכיתי." (ת/29, עמ' 4) הדברים
- 15 באים לידי ביטוי גם בתגובתה המיידית, וגם בהתקשרותה הבהולה, הן לאביה והן לציונה, תגובות
- 16 המעידות על מצוקה אמיתית שחוותה לי באותם רגעים. כאמור, הן ציונה והן אביה של לי תומכים
- 17 בעדותה תמיכה של ממש, משאלו מאשרים את מצבה הנפשי הנסער של לי ואת התקשרותה הבהולה
- 18 לאביה.
- 19 התרשמנו כי דברי הנאשם על "חקירתה השניה" הבהירו ל-לי כי אין דבר שנעלם מעיניו ומאוזניו של
- 20 הנאשם, ו-לי מגיבה בהתאם ונבהלת. היא יוצאת נסערת ובוכיה מבית הנשיא לחצר הבית, מסתתרת
- 21 בין שני כלי רכב חונים ומתקשרת מהטלפון הנייד שלה, הן לציונה והן לאביה, ומבקשת כי ציונה
- 22 תצא אליה החוצה. התנהגות זו מתיישבת עם חששה שמא תיראה ותישמע על ידי הנאשם, שאך לפני
- 23 דקות ספורות חשף את סודה. המצב הנפשי האמור איננו יכול להיות ביום של סיטואציה שהוא מעיד
- 24 יותר מכל על אותנטיות התגובה שהינה תולדה של הגילוי לפיו אין דבר שנעלם מעיניו של הנאשם.
- 25
- 26 (ו) ההגנה טענה בסיכומיה כי היו גם פניות של עיתונאים אחרים ל-לי במהלך החודשים יולי-
- 27 אוקטובר 2006 ואלו לא התמצו אך בפנייתה הבודדת של אהרונוביץ אליה, דבר המתיישב עם טענת
- 28 הנאשם כי שוחח עם לי בענין תחקיר עיתונאי. כתמיכה לטענה האמורה, הפנתה ההגנה לדברי לי
- 29 בהודעתה ת/33 עמ' 5:



בדלתיים סגורות

- 1 "ל': אהרונוביץ היה לי אחר כך כשיצאתי,
- 2 רונן: כן,
- 3 ל': ושאלו למה אני בבית חולה זה, אבל אחרי ש..."
- 4 כן הפנתה ההגנה להודעתה השניה ת/24א', שם שואלת ל' את החוקר מה עליה לעשות אם יפנו אליה
- 5 עיתונאים, כאשר בעצם העלאת השאלה רואה ההגנה הוכחה לכך שכבר היו פניות של עיתונאים אל
- 6 ל' גם באותה תקופה. כן מפנה ההגנה לעדותו של אביה שאמר כי היו פניות טלפוניות של עיתונאים
- 7 לבית המשפחה במהלך התקופה ש-ל' היתה עדיין בחקירות (עמ' 549) וכן לעדותה של אהרונוביץ
- 8 שהעידה כי שוחחה עם אביה של ל' (עמ' 3205).
- 9
- 10 לא מצאנו תימוכין לטענה זו. נמק:
- 11
- 12 (1) ל' העידה בחקירה הראשית (עמ' 103) על פניה אחת ויחידה של הגב' אהרונוביץ אליה, וזאת
- 13 "כשהתחילו החקירות", כאשר פניה זו לא הניבה שיחה לגופו של ענין משניתקה את השיחה.
- 14
- 15 ההגנה בחרה שלא לחקור את ל' בחקירה נגדית ולעמתה עם השאלה האם עובר לשיחת השיבוש, פנו
- 16 אליה עיתונאים, או באם היתה מודעת לפניות כאלה אליה. לאור דבריה הנחרצים של ל' במהלך
- 17 הודעותיה במשטרה ובעדותה בבית המשפט, ניתן היה לצפות כי תעומת עם אותן אמירות שההגנה
- 18 מצטטת ותתבקש ליתן את התיחסותה אליהן, אך כאמור, הדבר לא נעשה.
- 19
- 20 הכלל בדבר חובת צד לחקור בנקודות המצויות במחלוקת בין הצדדים ידוע, כן ידועה הנפקות
- 21 המשפטית הנובעת מהימנעות זו.
- 22
- 23 (2) מדברי ל' ב-ת/33 עמ' 5, הן בשורות המצוטטות שם והן באלו שלא צוטטו, והמצוויות
- 24 בטקסט חקירתה המלא של ל', לא ניתן להסיק את אשר מבקשת ההגנה להסיק. כנ"ל דברים
- 25 אמורים בנוגע להפניית ההגנה לדברי ל' ב-ת/24א', משגם בענין אמירה סתמית זו לא נחקרה ל'
- 26 בחקירה נגדית. יתרה מכך, משמיעת מלוא השיחה בין ל' לחוקר ניתן ללמוד על חששה של ל'
- 27 מהדלפת תוכן חקירתה וחששה שבעקבותיה יפנו אליה עיתונאים, ואין בה כדי להעיד כי פניות
- 28 כאלה אכן נעשו אליה בפועל באותו זמן.
- 29
- 30 (3) כאשר להפניית ההגנה לדברי אביה של ל' בעמ' 545, נאמר כי הציטוטים משקפים תמונה
- 31 חלקית ולא תמונה כוללת, שכן בנוסף לדברים אליהם מפנה ההגנה, אמר העד דברים נוספים
- 32 לפיהם, הוא ואשתו – אימה של ל' לא סיפרו ל-ל' כי עיתונאים התקשרו וזאת על מנת שלא להלחץ



בדלתיים סגורות

- 1 אותה. מדברי העד ניתן להבין שאף שהיו התקשרויות של עיתונאים אליו, פניות אלה לא נענו
- 2 ומעולם לא דווח עליהן ל-לי, כך שהיא לא יכלה לדעת עליהן.
- 3
- 4 גם המסקנה שמבקשת ההגנה להסיק מדברי אהרונוביץ כי פנייתה ל-לי לא היתה בתחילת
- 5 החקירה אלא בשלבים מאוחרים יותר, אין לה על מה לסמוך, וזאת לאור דבריה הברורים של לי
- 6 שמיקמה את הפניה האחת והיחידה אליה על ידי אהרונוביץ, **לתחילת פיצוץ הפרשה** והן לאור דברי
- 7 אהרונוביץ שאמרה בעדותה בצורה ברורה ביותר, כי פנייתה היחידה ל-לי היתה מיד אחרי
- 8 "התפוצצות הפרשה" (עמ' 3284). ניסיונה של ההגנה להסיק מדבריה שהיתה פניה נוספת של
- 9 אהרונוביץ ל-לי, עומד בסתירה לדבריה הברורים של אהרונוביץ ולעדויות של לי שלא נסתרה כלל.
- 10
- 11 ז) דבריה של לי לפיהם שאל אותה הנאשם אודות "חקירתה השנייה" במשטרה ולא אודות
- 12 תחקיר עיתונאי, לא נסתרו כלל ומתמנים עלינו לחלוטין. לי היתה נחרצת ובטוחה לחלוטין באשר
- 13 לתוכן השיחה, וחזרה על גרסתה זו שוב ושוב, הן בחקירתה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט. לי
- 14 הדגישה בדבריה כי השיחה התמקדה בשאלות הנאשם באופן ספציפי בענין "חקירתה השנייה" ולא
- 15 בענין פניות עיתונאים אליה. נחרצות זו אינה מתיישבת עם טענת הנאשם לאי הבנתו על ידי לי.
- 16
- 17 נזכיר כי תגובתה של לי לפנייתו של הנאשם אליה והעלאת נושא "החקירה השנייה" על ידו היא
- 18 שגררה את תגובתה הנסערת של לי שהוגדרה על ידה כ"התמוטטות". הדעת נותנת שלו אכן שאל
- 19 הנאשם את לי על פניות עיתונאים, היא לא היתה מגיבה בתגובה כה קיצונית כפי שהעידה עליה.
- 20 זאת ועוד, לו שאל הנאשם את לי על חקירתה הראשונה, גם אז מן הסתם, תגובתה לא היתה
- 21 קיצונית כפי שהיתה, שכן עובדת זימונה לחקירה הראשונה לא נשמרה בסוד, שכן כמוה, כיתר עובדי
- 22 בית הנשיא, נאספה לי לחקירה ממשכן הנשיא ועובדת חקירתה הראשונה היתה נחלת הכלל. מה גם,
- 23 שהחקירה הראשונה עסקה בעניינה של אי מבית הנשיא, להבדיל מחקירתה השנייה שעסקה בה
- 24 באופן אישי ובנושא הטרדתה המינית על ידי הנאשם, כאשר במהלכה נחקרה כמתלוננת.
- 25
- 26 ה) ההגנה טענה במשתמע כי המתלוננת "מכרה" את עדותה תמורת בצע כסף. הטענה אמנם,
- 27 לא נאמרה במלים אלו, אם כי במלים מעודנות יותר, משהכתירה ההגנה בסיכומיה פרק שלם
- 28 בכותרת "המתלוננת מנהלת מו"מ עם המשטרה - מסירת תלונה תחת תשלום שכר".
- 29
- 30 לטענת ההגנה, המשטרה והמאשימה הבטיחו ל-לי טובת הנאה - אישור חופשה בתשלום לתקופה
- 31 ארוכה - בתמורה למסירת תלונה מפלילה נגד הנאשם, וכך אמנם אירע.



בדלתיים סגורות

1 בחינה מדוקדקת של התפתחות האירועים מהמועד שבו התרחשה שיחת השיבוש ועד ליציאתה של
2 לי לחופשה בתשלום, מלמדת כי אין ממש בהאשמה זו וכי במועד מסירת ההודעה במשטרה לא ידעה
3 לי שבסופו של דבר תאושר לה חופשה בתשלום.

4
5 נפנה להשתלשלות האירועים.

6
7 לאחר ש-לי מסרה את הודעתה במשטרה ולאחר פנייתו של בא כוחה (ת/27), אישר לה היועץ
8 המשפטי לממשלה ביום 17.10.2006, שלא להגיע לעבודה במשכן הנשיא וכי שכרה ישולם לה
9 (ת/31). עובר לחקירתה ביום 8.10.2006, לא ידעה לי שהיא תורשה לצאת לחופשה בשכר,
10 משהוכחה לכך באה מפיה בתום החקירה, עת ניסתה לברר עם החוקר אם התקבלה תשובה בענין
11 פניית בא כוחה בנושא, והחוקר השיב לה שינסה לברר:

12 "ל: בסדר, תגיד לי לגבי... זה שהעו"ד שלי דיבר, נראה לך שיש משהו?
13 רונן: אז... אני אבדוק את הענין ש...

14 "ל: מתי אני אדע אם כן? כאילו מה צריך לבדוק? את האמת?
15 רונן: אני אומר את האמת... לא... אני אומר צריך לעשות בדיקה, אני לא יכול לתת לך תשובה
16 על דברים שאני לא... אני לא רוצה להגיד סתם דברים ש..."

17
18 כאמור, מתוך השתלשלות העניינים המפורטת במסמכים ת/27, ת/30, ת/31 עולה אמנם כי עו"ד
19 פנה עוד ביום 8.10.2006 לתנ"צ סגלוביץ, עובר לחקירתה של לי, וביקש להבטיח ש-לי
20 לא תשוב לעבודה במשכן הנשיא לנוכח פחדיה וחששותיה מהנאשם. ואולם תנ"צ סגלוביץ סירב
21 להתחייב כאמור והודיע לבא כוחה, כי אינו מנהל מו"מ בענין זה וכי רק לאחר חקירתה של לי
22 תישקלנה בקשותיו כעולה מעדות תנ"צ: "אמרתי לו כי אני לא מנהל מו"מ ל' זומנה לחקירה ואח"כ
23 נשקול כל דבר שיתבקש." (עמ' 2 ל-ת/31).

24
25 כבר לאחר חקירתה ת/24 חשה לי שלא בנוח לשוב לעבודה בלשכה, ושאלה את החוקר אם כדאי
26 לה לצאת לחופשה, שאלה שלא נענתה. לי שבה והזכירה לחוקר את שאלתה הנ"ל במהלך חקירתה
27 ת/29 כסונטת בו וכאומרת הלא אמרתי לך?

28
29 אנו בדעה כי הודעתה של לי ביום 8.10.2006, נמסרה מבלי שניתנה לה כל הבטחה שהיא מטעם
30 המאשימה או מי מנציגיה. רצונה של לי לצאת לחופשה לא נבע מעצלות או מבצע כסף אלא מחששה
31 האמיתי מן הנאשם. אין מדובר בחשש ערטילאי אלא בחשש מוכח שגרם כאמור לעיל, לסערת
32 רגשות אצל לי, לפרצי בכי ופחד שגרמו לה לחפש מסתור בין מכוניות חונות ולהתקשר לאביה
33 שיקחנה מן המקום.



בדלתיים סגורות

- 1 (ט) בחודעתו במשטרה ת/11 (עמ' 25 להודעה מיום 15.11.2006), מסר הנאשם גרסה שונה ולפיה
2 נושא השיחה שלו עם לי היה בכלל בענין א' מבית הנשיא ולא הזכיר כלל את ענין "חיבוק יום
3 ההולדת". כשב"כ המאשימה העיר על כך השיב הנאשם: "...אם זה מופיע מופיע, לא מופיע לא
4 מופיע אבל אני אומר לך זה מה שהיה, את זה אמרתי יותר מפעם אחת.", אין חולק כי הטענה אכן
5 לא מופיעה בחקירת הנאשם ב-ת/11 - עובדה נוספת המשליכה על חוסר יכולתנו ליתן אמון בגרסת
6 הנאשם.
- 7
8 (י) בעדותו בבית המשפט הקדים הנאשם את תיאור מצבה הנפשי של לי לשיחתו עימה מתוך
9 כוונה לנתק את מצבה הנפשי הנסער מהשיחה עמו. רוצה לומר, לי היתה נסערת עוד לפני השיחה
10 עמו ללא שום קשר לשיחה, כך שלא ניתן להתבונן על מצבה הנפשי בעקבות השיחה כחיזוק לעדותה
11 בפנינו.
- 12 כאן המקום להעיר כי בהודעתו מיום 15.11.2006 - ת/11, אין כל זכר לטענה לפיה הוא ראה את לי
13 נרגשת ונסערת לפני שיחתו עמה. כשנשאל על כך בחקירתו הנגדית (עמ' 5321) נתן הנאשם כדרכו
14 תשובה מתחמקת שאין בה דבר: "מה שמופיע במשטרה זה מה שכתוב, מה שלא כתוב לא
15 כתוב...אז לא סיפרתי. אם לא כתוב אז לא סיפרתי."
- 16
17 (יא) הנאשם העיד שלאחר שהבחין בסערת רוחה של לי, הוא פנה אליה כמבקש להרגיעה "...אני
18 אומר לה ריבונו של עולם מה עושים מחיבוק תמים ונשיקה של תודה ביום הולדת..." (עמ' 4487).
19 באמירה זו התקרב הנאשם פסע נוסף לעבר גרסתה של לי. לא עוד גרסה מול גרסה חסותרות זו את
20 זו כהודעתו במשטרה, אלא הפעם מאשר הנאשם כי השיחה עסקה בחיבוק ובנשיקה, אם כי הוא
21 מוסיף הסתייגות שכנראה לי טעתה בהבנת דבריו, שכן התכוון באמירתו זו להתייחסות העיתונאים
22 לחיבוק ולנשיקה ולא לחקירה משטרתית.
- 23 לטעמנו, הצגת הגרסה החדשה של הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט תוך התקרבות לגרסתה
24 של לי, נעוצה בהערכתו ובהבנתו של הנאשם אשר שמע וראה את לי במהלך עדותה, כי בית המשפט
25 יתרשם לטובה מאמינותה וכנות עדותה. אנו בדעה כי הנאשם החליט שלא לתקוף את מהימנותה של
26 לי באופן גלוי, אלא להותיר פתח לטעות בתום לב מצדה של לי בשל מצב נפשי נסער שבו היתה שרויה
27 בעת השיחה עמו, ואשר החל עוד קודם לשיחתו עימה.
- 28 אלא שטענה זו אין לה על מה שתסמוך.
- 29 נחה דעתנו כי טרם קיום השיחה הנ"ל, לא היה כל פרסום בעיתונות בעניין חיבוק יום ההולדת.
30 המקום היחיד בו הוזכר חיבוק זה היה חקירתה של לי במשטרה ביום 18.9.2006 ת/24א'. מי שידע,
31 אפוא, על תוכן אותה חקירה היו רק לי וחוקר המשטרה רונן. לעיתונות טרם היה מידע בעניין זה,



בדלתיים סגורות

- 1 ומכל מקום הנאשם לא הציג כל פרסום עיתונאי ממנו יכול היה להסיק כי עיתונאים מטרידים את
- 2 לי בנושא "חיבוק יום ההולדת".
- 3 משכך, לא יתכן שהנאשם פתח בשיחת הרגעה עם לי כשהוא מזכיר את "חיבוק יום ההולדת"
- 4 בהקשר של פרסומים עיתונאים שהסעירו את לי. סביר להניח שהנאשם, שלטענתו לא עשה דבר
- 5 שחורג מן המקובל ב"חיבוק יום ההולדת", לא היה נדרש להרגיע את לי מפרסום שלא היה ושלא
- 6 היתה לו כל סיבה להתרחש בעתיד. נזכיר כי הנאשם היה זה שהזכיר את שמה של לי במכתבו
- 7 ליועמ"ש, ת/ג, כמי ש-א' מבית הנשיא טענה כלפיה כי יש לו עמה רומן, כך שסביר יותר להניח
- 8 שהיה פותח בשיחה מרגיעה בנושא זה, ולא נדרש לנושא החיבוק הזניח והתמים, שלדבריו, אף לא
- 9 הטריד את מנוחתו באותו רגע.
- 10
- 11 (ב) באשר לטענת ההגנה לפיה לא קיימת בנמצא כל ראיה המצביעה על כך שהנאשם אכן ידע על
- 12 זימונה של לי ל"חקירה שניה", וכי דברי לי לפיהם הנאשם ידע על דבר זימונה לחקירה השניה הינם
- 13 הסקת מסקנה שבהיגיון ואינם מבוססים על ידיעה של ממש:
- 14
- 15 משאמצנו את גרסתה של לי בעדותה כי הנאשם אמר לה: "הוא שאל אותי, באמירה שהוא כבר יודע
- 16 היית בחקירה שניה שמעתי שהיית בחקירה שניה." (עמ' 99 ו-ת/ג 29א עמ' 2), הרי שבפנינו עדות
- 17 ישירה וחד משמעית, לפיה הנאשם ידע על קיומה של חקירה ראשונה כפי שהוא ידע על קיומה של
- 18 חקירה שניה.
- 19 במלים אחרות - הראיה הישירה והטובה ביותר בדבר ידיעת הנאשם על קיומה של "חקירה שניה"
- 20 כמו גם על חקירה ראשונה, מתבטאת בעדותה של לי שנמצאה אמונה בעניינו ושנתמכת בראיות
- 21 מחזקות - עדות אביה ועדות ציונה.
- 22 עדותה של לי אף מספקת לנו את מטרת השיחה שקיים הנאשם עימה - רצונו בתיאום דבריו עמה
- 23 לכשיחקר.
- 24
- 25 (ג) מרגע שהוכח שהנאשם ידע כי לי נחקרה בחקירה שניה, בנושא חיבוק יום ההולדת, הרי
- 26 שגם לפי עדותו של הנאשם, לפיה אמר לה "ריבונו של עולם מה עושים מחיבוק תמים ונשיקה של
- 27 תודה ביום הולדת" (עמ' 4487), ניתן להסיק את כוונת הנאשם לשבש את החליך החקירתי המתנהל
- 28 נגדו באמצעות השפעה על עדותה של לי, בין בחקירה נוספת שתוזמן אליה ובין במהלך עדותה בהליך
- 29 משפטי עתידי צפוי; בדבריו אלו מציג הנאשם ל-לי את גרסתו באשר לאופן התרחשות האירוע,
- 30 כאשר הוא מתאר את חיבוק יום ההולדת כ"חיבוק תמים" ונשיקה של "תודה"; אין מדובר רק
- 31 בחעלאת גרסה בצורה כזו או אחרת, אלא יש לראותה כהצעה לאימוץ התיאור המועלה על ידו
- 32 בשיחה האמורה.



בדלתיים סגורות

- 1 מעבר לנדרש – אף שקבענו כי הנאשם ידע בידיעה של ממש הן על חקירתה הראשונה והן
2 על חקירתה השניה של לי, הנאשם צריך היה לצפות כי לי תיחקר במשטרה. את זאת אנו אומרים
3 בהתבסס על הדברים הבאים:
- 4 1. במכתבו של הנאשם ליועמ"ש מיום 5.7.2006, ת/ג', הוא הזכיר את לי כמי ש-א' מבית
5 הנשיא טענה כלפיה שיש לה רומן עמו, ומשכך צריך היה הנאשם לצפות כי לי תיחקר
6 במשטרה.
- 7 2. הנאשם נחקר במשטרה ביום 6.9.2006 בענין אירועים דומים ואף קלים מכך בעניינן של
8 מתלוננות משנים עברו, כאשר הוא עצמו מזכיר בעדותו כי ידע מפלוני אלמוני מעובדי בית
9 הנשיא, כי לי נתונה ב'מצור עיתונאי' על רקע "חיבוק יום ההולדת". הדעת נותנת כי
10 בנסיבות אלו, צריך היה הנאשם לצפות מקל וחומר את חקירתה של לי במשטרה בענין
11 אחרון זה.
- 12
- 13 טו לטענת העלילה
14 את טענת הנאשם לפיה לי מעלילה עליו עלילת שקר מסיבות שונות ומשונות, כבר דחינו במסגרת
15 דיונו באישום השלישי, ולא נסיף על כך דבר כאן.
- 16
- 17 סוף דבר
- 18 משנתנו, כאמור, אמון מלא בעדותה של לי לפיה שוחח עימה הנאשם על חקירתה השניה ולאחר
19 שדחינו את גרסת הנאשם לפנייתו ולשיחתו עם לי, כפי כי כוונתו היתה להתאים גרסתו לגרסתה, וכי
20 כוונתו זו חובנה לאשורה בזמן אמת על ידי לי. בהתנהגותו זו ביקש הנאשם לפגוע בקיומו של הליך
21 שיפוט/חקירתי קיים. מעשיו של הנאשם משכללים הן את עבירת שיבוש מהלכי משפט והן את
22 עבירת הטרדת העד, שכן מרגע שהנאשם ידע כי לי נחקרה, הן בחקירה הראשונה והן בחקירה
23 השניה, היה עליו להימנע מלשוחח עימה בנושא החקירה, ולבטח שלא לבקש ממנה לספר לו מה
24 אמרה במשטרה ומשעשה כן, רואים אותו כמי שהטריד אותה ושיבש הליכי משפט.
- 25
- 26 יחד עם זאת, מאחר והמעשה עצמו, דהיינו שיחת השיבוש, המהווה את התשתית העובדתית
27 לאישום הטרדת עד, הינו אותו מעשה עובדתי בגינו מצאנו לנכון להרשיע את הנאשם בעבירת שיבוש
28 הליכי משפט, והוא נבלע בתוכה, לא מצאנו לנכון להרשיעו גם בעבירת הטרדת עד. (ראה לענין זה
29 רע"פ 8975/00 שי שמלה עו"ד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.7.01)).
- 30 לאור כל האמור לעיל, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירת שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק
31 העונשין, תשל"ז-1977.
- 32



בדלתיים סגורות

סוף דבר

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17

פה אחד החלטנו להרשיע את הנאשם בעבירות כדלקמן:
באישום הראשון – שתי עבירות אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירת מעשה מגונה בכוח, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1), לפי החוק כנוסחו בעת הרלוונטית. באישום השני – בעבירת הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(4) ביחד עם סעיף 3(א)(6)(ג) וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1988.
באישום השלישי – בעבירת מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירת הטרדה מינית, לפי סעיף 3(א)(4) ביחד עם סעיף 3(א)(6)(ג) וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1988.
ובאישום הרביעי – בעבירת שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

18
19

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"א, 30 דצמבר 2010, במעמד הצדדים.

יהודית שבח, שופטת

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג' קרא, שופט

- הישיבה נעולה -